

XIV. kötet

Budapest, 1899. október 1-én.

40. szám.

Rosszul értette.

A paraszt beállit harmad osztályú jegyével egy első osztályú kupéba, látja ezt a bent ülő uracs s rá kiált:

— Hej atyafi, maga nem ide való!

Paraszt. Eltalálta az úr, mert én lepéni vagyok, kérem alázatossággal.

Gyanus buzgalom.

Apa (jogász fiához, a kihez látogatába jön). Az ébresztő órád 12-öt mutat; hát te csak délután szoktál fölkelni?

Jogász. Hova gondolsz, apuskám? Az ébresztő órát azért igazítottam tizenkét órára, hogy munkaközben figyelmeztessen az ebéd idejére!

Madonna.

Erdő alján, bérez tövében,
Hol egy hűs forrás csacsog,
Elfeledve régen-régen
Egy Madonna-kép van ott.
Pedig hajdan, a mikor még
A Madonna megjelent,
Jó búcsúsok egyre lesték
Zsolozsmával idelent.
Virággal és csókkal hinték
Be a hideg kőlapot,
Pedig csak kő, pedig csak kép,
S nem Madonna vala ott.
Szívem is, mig lángban égett,
Virágoztól meghajolt,
S büszke fenkölt érzemények
Búcsújáró helye volt.
Üdvöt ígért lelkesedve
S magát csalta azalatt,
Hite elszállt és most benne
Csak egy — fájó kép maradt.

Haan Béla.

Nem hiszem, hogy a mai fiatal asszonyok és lányok közt akadna egy is olyan, a ki bakfis korában öngyilkossági eszméket nem forgatott fejében, vagy legalább így ne sóhajtott volna: «be jó volna most meghalni!»

Hogy az oka mi lehet? Fejtsék meg mások. Nem lehetetlen, hogy ha tudós doktoraink kísérletezni kezdenek, — (asszisztensül ajánlkozom,) — egy újfajta bacillusnak akadnak nyomába, mely a nőknél a 14—16 éves korban fejlődik ki teljesen, — azután elpusztulnak csendesen. Rajta hát doktor urak! A tanulmány tárgya sokkal vonzóbb és érdekesebb, mint a nyulak, ebek, galambok oltogatása.

Megbocsásson a kegyes olvasó, hogy a feltálandó történetet ily hosszú lére eresztettem föl, de az elmondottakat az elmondandók némi indokolására szükségesnek véltem.

Annuska és Ilonka szomszédok és jó barátok voltak. Anyjukat még kiskorukban elveszítették s csupán apai és nőveldei felügyelet alatt nőttek fel, maig, tudniillik tizenöt éves korukig.

Hogy az apák mint nevelik fel a leányokat? azt tudjuk. Hogy a leányok mi mindent tanulnak a növeldékben? azt tudják azok, kiknek lányaik ott nőttek fel.

Az Annuskáék tágas kertjében egy csinos kis nyárilak volt, — itt tanyázott a két leány folyton, itt olvasták titokban a regényeket, melyeket Károly, az Ilonka bátyja, — foglalkozására nézve hetedik gimnazista, — innen-onnan hozogatott számukra.

Világos, hogy sem Károly úrfi, sem a két kisasszony nem válogatta a könyveket s így a lányok összeolvastak bolondnál-bolondabb történeteket, minek természetes következménye nem is maradhatott el. A két bakfis fejcskéje kissé megzavarodott, sziveikben a vérkeringés gyorsabb lett, mindkettő úgy érezte, hogy a szív pitvaraiban és kamaráiban üresen álló lakásokat bérbe kellene adni.

Csak hogy ez nem volt könnyű feladat. Az apákhoz csak hasonló korú uraságok járogattak, kik közül egyik sem volt alkalmas ideálnak. Ifju urak a háznál nem fordultak meg.

Mit az ember otthon nem kap, vásárol a piacon. A két lányka délutánonkint sétákat tett a városban, mely összesen egy utcából állott.

Egy délután esett az eső, nem lehetett kimenni. A két lányka a kerti lakban ült és panaszkodott.

— Ez a csunya eső! — mondá Annuska.

— Az ám! ma nem lehet sétálni.

— Pedig úgy szerettem volna őt látni!

— Kicsodát?

— Hát őt!

— Neked is van?

— Neked is van?

— Oh, már egy hét óta!

— Nagyszerű! nekem is!

— A tied milyen?

— Előbb te mondd!

— Hisz az mindegy!

— Épen azért.

— Hát-hát az enyém . . .

— Mondjad már no! Termete?

— Nyulánk, karcsu.

— Az enyémnek is. Haja?

— Fekete, göndör.

— Épen mint az enyémnek! Szemei?

— Feketék, ragyogók.

— Az enyémnek is. Van-e bajusza?

— De még milyen csinos kis pörge bajusz!

— Hátha még az enyémét látnád!

— Már szebb nem lehet, mint az enyémnek!

— Dehogyan nem! Olyan szép bajuszt soha sehol nem láttam, mint az enyémnek van.

Már-már kitört a bajuszháború, mikor egyszerre elhallgatott mindkettő, s meghökkenve néztek egymásra.

— Te Ilonka, hogy hívják a kedvesedet?

— Istenem! Ha én azt tudnám!

— Hát idegen?

— Nem épen, itt lakik a városban.

— Hol ismerkedtetek meg?

— Sehol, — hisz akkor tudnám a nevét is.

— Hogy lehet ismeretség nélkül szeretni valakit?

— Megláttam és megszerettem. Ez csak természetes.

— Oh igen. — Hol láttad először?

— A patikában.

— És azután?

— Azután is, — mindig a patikában.

— Istenem!

— Mi bajod?

— Te a patikussegédet szereted?

— Igen.

— Oh, én is!

— Rettenetes!

Kis szünet következett.

— Mit tegyünk most?

— Az ám, mit tegyünk!?

— Én nem tudom.

— Ilyenkor a férfiak párbajt szoktak vívni, de azt mi nem tehetjük. Ugy-e?

— Bizony nem!

— Pedig kettőnké nem lehet.

— Nem ám, — vagy enyém, vagy tied.

Ujabb szünet.

— Tudod mit? Én lemondok róla éretted, ha a szivem utána szakad is.

— Nem, nem fogadhatom el ez áldozatot, inkább én mondok le, — majd kapok én mást is.

— Micsoda? tán bizony én nem kapok?

Majdnem összekaptak e kérdés felett; de egyszerre megint újabbat gondoltak.

— De hát hol kapnánk másikat?

— Bizony! Ilyen szép fiut nem kapunk itt sehol.

— Nem ám! És mennyire szeretem!

— Hát még én!

Itt megint kis szünet állt be.

— Hát ő?

— Az ám! Vajjon melyikünket szeret?

— Talán egyikünket sem?

— Talán meg sem látott bennünket!?

— Ez borzasztó! Én meghalok, ha nem engemet szeret!

— Nekem már a gondolatára is megreped a szívem, ha ő mást szeret.

— De csak egyikünké lehet.

— Vagy egyikünké sem.

— Oh! én meghalok!

— Oh én is!

Egymás nyakába borultak és úgy sirtak egyideig.

— Ha egyikünké sem lehet, mindketten meghalunk...

— Ha a tied lesz, úgyszólván meghalok.

— Én pedig utána halok.

— Nincs más menekvés, haljunk meg együtt!

— Igen, haljunk meg most, legalább ne tudjuk meg soha, hogy kit szeretett!

— De hogyan haljunk meg?

— Kihozom a papa revolverét.

— Jaj, azt ne! Igen nagyot szól. Inkább ugorjunk a vízbe.

— Az sem lehet. A patak kicsiny, a kút vize pedig roppant hideg.

— Talán a széngáz jobb lenne?

— Az még rettenetesebb! Tudod, hogy még a szivarfüst is fullaszt.

— Nem is akaszthatjuk fel magunkat.

— Nem bizony, — az illetlen volna.

— Meg csunya is. Az arc megkékül...

— A szemek kidagadnak...

— A nyelv kilóg...

— Brrr!

— Hátha ereinket fölmetszenők?

— Oh, az sem lehet! Én elájulok, mihelyt egy csepp vért látok.

— Ugy nem marad egyéb, mint a mérég!

— Igen, valami biztos hatású mérég.

— Bevesszük és elalszunk tőle.

— De hol veszünk ilyen mérget?

— Talán Károly tud beszerezni.

— De mit mondasz neki, mire kell?

— Majd találom ki valamit.

— Ugy hát eredj s ha megkaptad a mérget, hozd át!

— Mikor haljunk meg?

— Holnap délelőtt, itt.

— Én fehérbe öltözöm.

— Én is, — és megtöltjük virággal a szobát.

— Igen, igen.

— Siess, — de vigyázz, nehogy Károly észrevegyen valamit szándékunkból.

* * *

— Édes Károlykám! Egy igen nagy szivességre kérem!

— Kik?

— Én és Annuska.

— Annuska? Mit kíván tőlem Annuska!

— Valami biztos hatású mérget.

— Mérget! Minek az?

— A kis kerti lakban igen elszaporodtak a patkányok és egerek, nem merünk miattuk oda járni többé.

— Hát vegyetek patkánypogácsát.

— Az nem jó, igen későre hat, s nem szeretnők a haldoklók végső nyögéseit és sikoltozásait hallani.

— De honnan szerezzek én mérget?

— Patikából. Hisz Sándor pajtásod ott gyakornokoskodik, ő adni fog, ha te kéred,

— Nem merek.

— Ugyan szép diák vagy. Én és Annuska szépen kérünk s te nem is mozdulsz. Hát ez a lovagiasság?

Ez hatott. A sunyi diák már nézegetett a szomszéd portára és csendes imádója volt Annuskának. — Elin-dult.

— Kérlek Károlykám, siess, mert még ma elakarjuk szórni a mérget.

Károly urfi addig settenkedett a gyógytár körül, míg a pajtását négy szemközt kapva, előadhatta kívánságát.

Az meg füle tövét vakarta.

— Nem úgy megy ám az, a mint ti gondoljátok. Nem tartják azt olyan helyen, hol minden bolond hozzá férhet.

— De én megígértem s szavamam be kell váltanom.

— Ha már így áll a dolog, jöjj ide egy félóra múlva, addig talán keritek valahonnan valamit.

Félóra múlva a lányok kezében volt egy kis csomag, melyre egy koponya, két keresztbetett csont és egy fekete kereszt volt nyomtatva, s az egész csomag gondosan leköteve és lepecsételve.

* * *

Reggel a két áldozatra szánt bárány (majdnem libát irtam!) fehérbe öltözve bevonult a nyárilakba, melyet tele szórtak virággal. Az ajtót gondosan becsukták, a függönyöket leeresztették, a csomag tartalmát lelkiismeretesen megosztották s a fehér jegeczeket két pohárkában feloldották.

Halvány volt, de elszánt mind a kettő.

Egymás mellé ültek a pamlagra.

— Hagytál hátra levelet?

— Nem.

— Én sem. Ne tudja meg senki, hogy miért haltunk meg.

— Isten veled!

— Isten veled!

Megcsókolták egymást és kiürítették poharaikat. Egyik az egyik, másik a másik sarkába hanyatlott a pamlagnak.

* * *

Ebéd ideje régen elmúlt, — a két öreg úr — kiki a maga odujában — kezdett morogni a leánya késedelme miatt, s türelmetlenségük kezdett nyilvánulni.

Károly urfinak eszébe jutott a tegnapi lovagias szolgálat és kezdte nem jól érezni magát.

Rohant a kertbe, átugrott a szomszédba és fuldokolva döngette a kerti lak ajtaját.

Két sikoly hallatszott belülről. Károly ennél szebb muzsikaszót sohasem hallott!

— Itt vagy Ilonka?

— Igen.

— Jöjj haza, apa régen vár.

— Nem lehet még. Édes jó Károlykám, küldd ide Juezit, addig nem mehetek.

— Nekem meg Katit! — hangzék az Annuska szava.

Károly szaladt és teljesítette a megbízást.

* * *

Hogy a két szobalány és a két kisasszony közt minő szóváltás történt? nem tudhatni, elég az, hogy egy félóra múlva került elő a két kisasszony tetőtől talpig átöltözködve — hétköznapi ruhában.

Mi történt velük? soha senkinek sem mondták el, de a patikát azóta messzire kerültek s felfogadták, hogy soha többé nem lesznek szerelmesek.

Lehet, hogy megtartják fogadásukat, de én nem állok jót értük.

G. O. B.

Jó számoló.

— Nem akard nőül venni Aranyházy bankárnak az egyetlen leányát? És miért nem?

— Nagyon kiszámíthatatlan.

— Szeszélyeiben?

— Nem, hanem főleg a — hozományában.

A ki esőt csinál.

Paraszt. Mit mond, rektram, lesz-e ma tisztességes esőnk? Bizony jól fogna ebben a nagy szárazságban!

Rektor. Én se bánám, ha esnék; de látja kend, Están gazda, a mig nem fáj a tyúkszemem, nem hiszem el, hogy eső lesz, még ha az orrom hegyére ülnek is a felhők!

Paraszt. Hát azt hiszi, hogy nem kapunk addig esőt, mig rektramnak nem fáj a tyúkszeme?

Rektor. Bizony az úgy van, Están!

Paraszt (erélyesen rá tapos a rektram tyúkszemére). No, akkor hát ne tartóztassuk fel tovább az esőt, rektram!

Az a kánya, az a kánya!

Nagyon szép emléket készítettett a nemes városi tanács, fenn egy szép turulmadárral. Nagy ünnep volt, egy kiváló országos nagyság érkezett a városba. Az előkelők kíséretében indult el megnézni a város nevezetességeit. Elérnek a szép emlékhöz is. A magasztalás szavai nem maradtak el, mire egy tudákos «pógár» oda lép:

— Ez még mind semmi; de tetszik-e tudni, miféle madár az ott fent?

Elmosolyodik a nagy úr s így válaszol:

— Hogyne tudnám, tisztelt polgártárs, az a vidék kedves madara: a kánya.

No de ne is mondja azóta ott senki e szót: kánya, mert a fogait ott hagyja, úgy dühöngnek érte.

Gonosz nyelv.

A. Kovácsnak még most sincs állása?

B. Barátom, nincs akkora nagy protekezió a világon, a milyen ekkora ostoba embernek kellene!

— Szádváry gróf tegnap mindenáron ki akarta venni belőlem, hogy te tulajdonképen hány éves vagy?
 — Nos és te megmondtad?
 — Hova gondolsz? Csak azt mondtam, hogy távol sem vagy olyan idős, mint a milyennek látszol.

Az iskolában.

Az esperes plébániavizsgálat alkalmával az iskolát is meglátogatja s ott feladja a kérdést:

— No fiam, beszélj a tehénről!

A gyerek zavarában egy szót se szól.

— Tessék csak várni, — mond a falusi tanító, — majd kipiszkálom én! — s a kérdésben feladván a feleletet elmondta a gyerek, hogy négy lába van, kitűnő tejet ad!

— S az emberre legfőbb haszna? — kérdi, oda sugva neki a választ.

— A trágya, — mond a gyerek.

— Elég, tanító úr, ezt remekül kipiszkálta, — vetett véget az examinálásnak a kedélyes esperes.

Átlátott a szitán.

Ujencz. Örmester úr, kérek ma délutánra kimenőt. A két hugomat szeretném meglátogatni.

Örmester. Mit? Maga még csak hat hete szolgál s már két huga is van?

Akasztófa-humor.

— A külseje után itélve, maga egy körözött egyén.

— De, csendőr úr, ki fogja az embereket a külsejük után megítélni?!

Szomorú pósta.

Virágra irtam rég dalom,
 S a szép tavasz szellője
 Vivé hozzá, — a lelkemet
 Így olvasá belőle . . .

Rá írom most e dalt neki
 Egy hulló falevélre,
 S rá bizom ezt, hogy elvigye:
 A síró őszi szélre.

Haan Béla.

Gyermekszáj.

Apa. Laczika, holnap fürdőre utazunk!

Laczika. Jaj, papa, úgy örülök neki, mint egy gyermek!

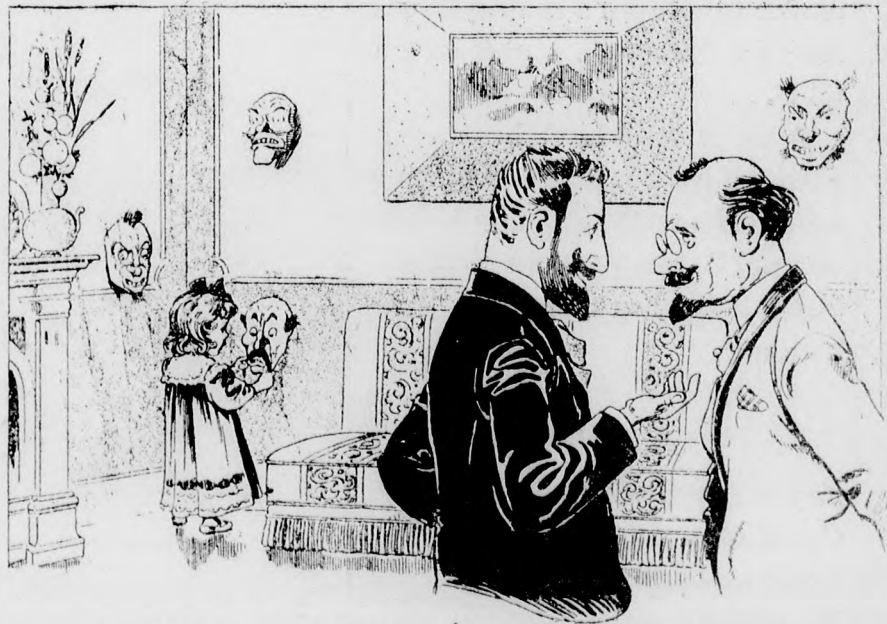
Drága adósság.

I. jogász. Mibe került az új öltönyöd?

II. jogász. Ötvenöt forintba.

I. jogász. Teringettét, akkor legalább is húsz forinttal többel maradtál adós, mint kellett volna.

A megszokás kedvéért.

— Az istenért, miért akasztott ilyen borzalmas álarczokat a falra, hiszen ez a gyermek halálra ijed tőlük!

— Most már nem. Az én öreg nagynéném, a ki örökösévé tesz, a napokban látogatóba jön hozzánk, azért szoktatom a kicsikét a rút arczokhoz, hogy ne féljen a nagynénitől, —

mert nagyon rút szegény.

Czigány-furfang.

Lopáson érték a hajduk a cigányt, ép midőn el akart osonni a tisztelendő úr malaczával. A mint a templom mellett mentek el, a cigány kérésre fogta a dolgot, hogy engedjék meg neki, egy kicsit hadd imádkozza ki magát, mielőtt becsukják. Meg is engedték.

Ő pedig egyenesen a tisztelendő úr gyóntató székéhez sietett, ott könyörgött, hogy gyónni akar, ha a tisztelendő úr megbocsátaná a bűneit.

— Ha töredelmesen megvallod minden bűnödöt, megbocsátok, — válaszolá a tisztelendő úr.

— Hát tisztelendő átyám, én él ákártám lopni a málácsát, ézs ázs én bínem . . . oldozszson fél! . . .

A tisztelendő látta, hogy a cigány kifogott rajta s szavát meg nem változtathatja, megbocsátott neki s megparancsolá a hajduknak is, hogy engedjék szabadon.

A ritka.

Egyre mondják, hogy a lélek
Csodálatos titka:
Mind az nagyon kívánatos,
Mi e földön ritka.

Itt az élet nagy mezején
Hivek után járván,
Mért bolyong hát szegény erény
Olyan búsan, árván?

Szakács Béla.

A megosztott fájdalom.

— Miért viszed ujabb időben a három fiadat is mindig a korcsmába?
— Hogy aztán —

jobban megoszoljanak az ütlegek!

Előleges fájdalom.

Az öreg Náthán sirva találja fiát a szobában.

— Nű, miért te sirsz Náczikám?

— Mert najdon fáj nekem, ujuj! —

— Mi fáj neked, fioeskám?

— Oz, o mit fogom kapni o Veres tanító úrtól, mert sehojd se nem todom o leczkét, hiába tanulom.

A rút előbbülő.

— Kérem, nagysád, nem feszélyezi kegyedet a fejem?
— Nem, ha önt nem feszélyezi!

Maga ellen.

Nagy esemény volt a városban, polgármestert választottak. A győző fátyászenét is kapott s az ünneplő beszédre válaszolva, «kedves polgártársaim»-nak szólítá híveit. Nehány nap múlva egy mézárosnak dolga lévén a városnál, a polgármestert kedves polgártársnak szólítá, mire ez sértődve oda szólt:

— Igen, kedves marhatárs!

Megfelelt.

A vizsgálatra megjelent a sok szülő, mikor is kérdi a pap Sanyitól:

— Meg tudnád-e nekem mondani, ki az, a kit mindenki tisztelni tartozik?

A fiú megijedve a sok hallgatótól, hallgat. A pap segíteni akar neki s folytatja:

— No lásd, fiam, nálatok apád keres, szót is fogadtok neki. Ki az, a kit ő is esdve fél, ki nálánál is hatalmasabb, mert minden tőle függ s féljük is hatalmát; parancsol még apádnak is, mert ő a legnagyobb hatalom?

— Édes anyám, — vágja ki bátran a gyerek.

Vegyeskereskedésben.

Kereskedő. Szappant parancsol nagysád? Nekünk van a legkitünőbb szappanunk... Itt van a viktória-szappan, mely a víz felületén úszik; itt van az ibolyagliczerin-szappan, a mely kitünő az eldurvult bőrre, aztán meg jószagú is; továbbá itt van...

Vevő. Hát olyan szappanja nincsen, a mely leviszi a piszkot?

Persze, hogy igaza van.

475

Nagyon ügyes kereskedő volt Vártán, de annál nagyobb papushós, kit az édes felesége el is náspágolt úgy néhá-néha. Emeletes házában volt földszinten a boltja, az emeleten a lakásuk. Ha vásároltak nála, a drágállott holmira azt mondta mindig, nem adhatja olcsóbban, neki is többbe van s áhitatosan nézett fel s kezét mellére téve, a másikat pedig fölemelé:

— Ugy verjen meg engem, a ki odafent van!

Persze a vásárló pórnép Istenre gondolt, ő pedig az emeleten levő nejére.

Furesa kíváncsiság.

A két koma találkozik idegen helyen. Mindkettő a másikban bizakodik, hogy az fog fizetni, bemennek hát egy kis itókára. Ivás közben azt mondja az egyik:

— Van pénzed komám?

— Nincs, — mond ez.

— Én csak arra vagyok kíváncsi, — válaszol a koma, — ki fog minket kilökni, ha jót iszunk s Bogdán nem kap pénzt?!

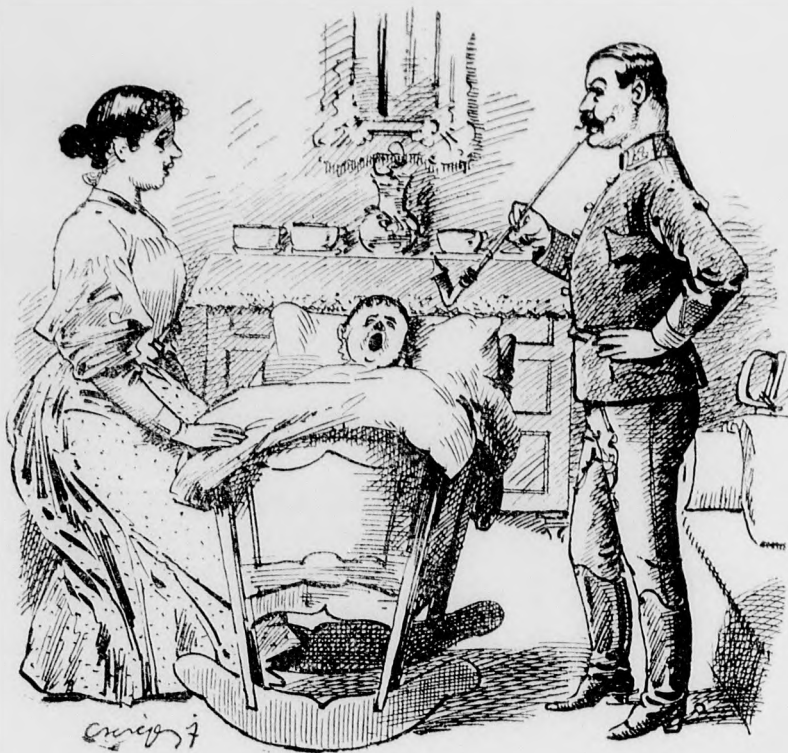
Nem ezt várta.

János gazda (a katonaságból hazaérkező fiához). Hát tudod-e azt, Józsi, hogy meghalt a Mihály sógor is a télen?

Józsi. Igazán? ... Akkor ugyan búsul szegény Zsófi néni...

János gazda. Bizony búsul, fiam, mert az új férje nagyon goromba ember, sokszor meg is veri.

Flegma.

Csutorás őrmesterné. Apjukom, kérlek, ringasd már most te is ezt a rivó gyereket, — a tied is csak úgy, mint az enyim, — szól az őrmesterné férjéhez.

Csutorás őrmester. Ringasd csak, édes! Az én részem hadd ríjjon!

Selyem.

Ennek a szörnyű tetszvágnak soha sem lesz vége?
Bűn már ez a divatozás, s felkiált az égre!
Nem úgy tettek nagyanyáink s a jó öreg nénik,
Kik a hiú divatbábot megvetéssel nézik.

Hát ez ellen nem létezik sehol segedelem?
Azzal érvelünk, hogy úgy is olcsó most a selyem.
Nagy varázsa van a fényes, suhogó selyemnek,
Abban tetszünk, — mi tagadás? — a hős férfinemnek.

Méltó, hogy pamutot, ezérnát, manapság megvessünk
Azért, hogy a férfiaknak annál jobban tessünk.
Hogy a hatást szemeikben, tetteikben lássuk.
Furcsa, hogy ez ellen nekik van csak kifogásuk.

Apa mindég oly haragos és olyan kedvrontó,
A szabónál hogyha nagy a selyemruha-kontó.
Hogy mi lesz már? Hogy ő mennyit fizetett már máig,
Hogy karton-ruhában jártak bálba nagyanyáink.

Hát a minap meg az urak a bálban mit tettek?
Folytonosan lebegtek a selyem-toilettek.
Csak egy kislány tüllruhában, — nem ölthetett selymet, —
Szegény! — folyton árulgatta a zöld petrezselymet.

Bor-Bál.

Kathedrai bölcsesség.

Tanár. Látják, uraim, ez a gyermek itt már vak volt,
midőn a napvilágot *megpillantotta.*

A nagyapa.

A gyógyszerésznek meg lett a nagy öröme, megszületett az első fiunokája. Csakhogy bizony gyengén sikerült gyerek volt biz az, apró feje volt és így szellemileg is csigaléptekkel fejlődött, de azért a nagyapa öröme volt. Szemben lakott a nagykereskedő, egy finom lelkű ember, a kinek nagy gyerekei már rég távol röpködtek a családi fészekből, így hát a kis Lajossal törődött folytonosan, tanitgatta is, s az ő nevét tanulta meg először is, igaz, hogy Boesáncey bácsi helyett «Boká báki» lett a már nagy fiú szájában; de a nagyapa tombolt is örömben, persze tudta ő, hogy van esze a fiúnak, nem hiába nevezte őt el a grófja egyetlen okos patikáriusnak. Mikor aztán szépen mondta, hogy «Boká báki», a nagyapától kapott két uj krajezárt, de szaladt is vele a kis Lajos Boká bákihoz s ott czukrot kért érte, persze mutogatva a pénzt s a czukrot. A jó öreg adott is neki bőven, s mikor fizetésre került a sor, a kis csemete zsebre vágta a két uj pénzt és semmi hatalom el nem csalhatta tőle. Boká báki jót nevetett, a nagyapa pedig könnyezve kapta az ölébe:

— Mekkora ész! Tudtam én, hogy eszes ember lesz belőle, nem adja oda a pénzt, hogy máskorra is legyen neki czukorra.

Vasuti kocsiban.

Úr, (a ki egyedül maradt egy hölgygyel). Nagysád, a nap égetően süt, befüggönyözzem az ablakot, vagy pedig közelebb üljek nagysádhoz, hogy megvédjem a nap ellen?
Hölgy. Kérem mindakettőt!

Jó tanács.

— A visszhangért egy lépést se megyek; hiszen úgy se hall az ember ott semmi okosat!

— Jaj, kedves barátom, hát kiáltasson bele valaki mással!

Felhívás előfizetésre.

Kérjük olvasóinkat, a kiknek előfizetésük e hó végén lejár, s a humornak mindazon barátjait, a kik lapunk előfizetői közé óhajtanak lépni, az előfizetés összegének mielőbb való beküldésére, nehogy a késedelem a lap gyors szétküldésének útját állja.

AZ ELŐFIZETÉS ÁRA:

októbertől—december végeig --- --- 2 frt.

Az előző évfolyamokból is áll még néhány teljes példány rendelkezésünkre, melyet előfizetőink 4—4 frtért rendelhetnek meg.

Az Urambátyám kiadóhivatala.

Az iskolában.

Az volt a tanító szokása, hogy egy jobb tanulóval kiderdeztette a gyerekeket s ő azután kérdezett. A derék Darázs tanító csemetéskor bemegy s felszólítván a kis Mojsit, kérdi tőle:

- Mennyi hatszor nyolcz?
- Hatvannyolcz, — válaszol ez gyorsan.
- Micsoda? Az negyvennyolcz, te számár!
- Csudálatos, tonító ór, o kérdésekur o Haz Lojos is oztot mandta, de oz én tátikám, mandak mogombon, bize-moson jabban todjo, ú kereskedű. Én hotszor vittem hitelbe o szamszédnok djertját, o mibűl edj njolcz krojezár, s kellett fizetni neki o végin hotvonnyolcz krojezárt.

Szegény ficzkók

Nagy urak kegyében bizván — álmadoznak,
Hogy a jövő napok tán szebb valót hoznak.

Oh de ez csak álom — mire felébrednek,
Reménységük oda s könyjeik peregnek...

Szegény ficzkók, nines ki tudtotokra adja:
A nagy úr igéri... csak a paraszt tartja!

Szathmáry Károly.

Bizalmasan.

477

Biró. A kérdéses eset után még személyesen is érintkezett panaszossal, vagy csak írásbelileg?

Vádlott. Nem, azután már csak ököllel érintkeztünk egymással.

Bor-Bál. A szellemi elemőzsiát nagy köszönettel vettük s Istókkal testvériesen osztozunk rajta. A monologokból küldött kóstoló is ízlik, csak hogy ha másként nem, a közös czim révén összefüggenek egymással, már pedig mi az önálló czikkeket többre becsüljük. — *S.-A.-Ujhely, D.* Papok jöttek, lapok mentek. Üdv! — *Budapest, Sz. K.* Jut is, marad is a jövő hétre. — *Budapest, T. E.* Ezt az ötletet már más alakban közöltük. — *Eger, K.* Gyöngye gyomor nem veszi be. Apage Satanas! — *Budapest, U. D.* Jól indul, kár, hogy a végén ellapul. A poéma ötlete sem elég csattanós. — *Budapest, Sz. D.* Egyiket a közlendők közé tettük, a többi végelgyengülésben szenved. — *Budapest, Cs. N.* Válogatunk bennök.

Szt-Lukácsfürdő

Téli és nyári gyógyhely Budapesten. Rheuma, köszvény, neuralgia ischias stb. ellen. Nagy kénes iszapfürdő. Kő-, kád-, gőzfürdők és uszodák. Kitűnő szállodák. Vendéglő saját üzemben. Olesó árak. Prospectust ingyen küld az igazgatóság.

A lóversenyeket látogató t. közönség ama részét, mely okvetlen kimegy akár szép, akár rossz idő van: a Lovar-egylet főpénztársága tisztelettel felkéri — saját kényelme érdekében — mert künn a versenytéren nagy a tolongás a pénztáraknál, — hogy belépti jegyeit délelőtt benn a városban, a programokon megjelölt **dohánytőzsdékben előre megváltani** sziveskedjék.

Másrésről felkéri a közönséget, hogy belépti jegyét az öltönyön kívül **láthatólag kitűzni** sziveskedjék, s így az ellenőrség részéről való felszólításokat mellőzhesse.

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható:

Kópéságok.

A magyar ifjúság gyönyörűségére ékes rímekbe szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L.

és másoktól.

Ára egész vászonba kötve, színes czimképpel 1 frt 50

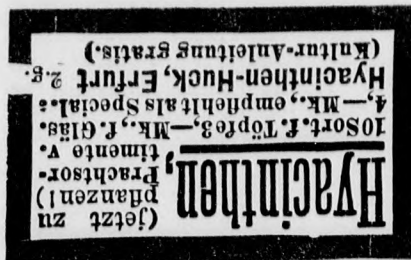

SÉRVKÖTŐ Keleti-féle szabadalom,

a legnagyobb orvosi tekintélyek véleménye szerint a legtökéletesebb ezen nemből! Ára egyoldalu 6 frt, kétoldalu 12 frt.

Képes árjegyzéket küld a gyár

KELETI J. Budapest, IV., Koronaherczeg-u. 17.

NAGY VÁLASZTÉK

bádogos és bronzáruban 1000-féle tárgyakban, legszolidabban elkészítve. A legolcsóbb gyári árak mellett. Kapható a készítőnél

Kutschera György

Budapest, Aranykéz-utca 6., a Vadászkürt szállodával szemben.

Alapított 1863. évben.

Első leánykiházasítási egyesület

m. sz.

Leány és fiú biztosító intézet.

Budapest, VI. Terézkerut 40.

Az intézet saját házában.

Legelőnyösebb és legolcsóbb díjtételek gyermekek biztosítására. Változatlanul megállapított havi díjtételek. Azonnali haláleseti biztosítás. Kötvény és bélyegilleték nem fizetendő. Prospektussal és felvilágosítással szolgál az intézet.

Megjelent és kiadóhivatalunkban kapható:

Münchhausen báró

Csodálatos kalandjai szárazon és vizen.

Átdolgozta

BARÓTI LAJOS

Doré Gusztáv 140 rajzával.

Ára diszkötésben 2 frt.

HIRDETÉSEK

e lap részére csakis a hirdetési felvételi irodában

TENCZER GYULA

Budapest, IV., ker., Szervita-tér 8. szám
vétetnek fel.

Ugyanott minden bel- és külföldi lap részére hirdetések a legjutányosabb árak mellett eszközöttek.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földművelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége
József főherczeg udvari szállítói
és szerb. kir. udv. szállítói.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési cikkeket tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésziszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és anyakönyvvezetőknek, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos címre figyelni tessék.

Pontos címre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATT.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVÜ ORAŰZLETE

Alapított 1847.

Brausweller János
szab. chronometer- és műszer-főiskolája
a semantair ingaóráknak.
stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

Vértess gyögzsz.-féle
Keleti labdacok.
 Gyenge nőknek szép telt testi formát kölesönöznek. 1 adag 3 frt. kaphatók:

Vértess és Társa kosm. gyárából, Lugoson, 88. sz.

KÖHÖGÉS
REKEDSÉG ÉS HURUT ELLEN
 A LEGJOBB
A RÉTHY FÉLE
PEMETEFÜCIUKORKA
 VÉDJEGY
 Ara 30 kr.
 5 csomag bérmentve 1.50.
 RÉTHY BÉLA gyögzsz. B.-Csaba.
MINDENÜTT KAPHATÓ
 Kérjünk csak Réthy-félet.

Nyaralók tulajdonosaihoz!
AEOL hangszerek.

E hangszerek a szabadban természetes léghuzam által zengnek és önmagukban igen kellemes, varázsszerű összhangzást idéznek elő, a mi minden fogékony kedélyre meglepő és kedves benyomást gyakorol.

Ily hangszerek kiválóan kertek, lugások és villák stb. igazi díszül szolgálnak és e helyekről nem is volna szabad azoknak hiányozni.

Aeol-hárfa szélzászló nélkül nagyság szerint frt 4.—, 4.50, 6.50.
 Ugyanilyen aranyozott szélzászlóval frt 10.—, 12.—.
 Ugyanez szélirány jelzővel frt 10.—, 21.—.

AEOL harangjáték vasállványon

4 üvegharanggal	8 forint
5 „	12 „
7 „	15 „
9 „	18 „
13 „	21 „

Aeol harangjáték aeol hárfával összekötve, magas állványon nagyság szerint 25 és 30 frt.

Csász. és kir. udvari szállítók

STERNBERG ÁRMIN és TESTVÉRE
 hangszergyár, Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniákról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz-tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvolák, czimballmok, citterák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hangszerről kívántatik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.
 Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körut sark.)
 Zenepalota.

Legjobb egyenruhák, leg-szebb díszöltönyök, leg-olesőbb libériák

TILLER MÓR és TÁRSA
 es. és kir. udvari szállítóknál
 BUDAPEST,
 Károlylak tanya.